PLA ESTRATÈGIC del Camp de Tarragona

ESBORRANY

CINQUENA JORNADA MONOGRÀFICA DEL PLA ESTRATÈGIC DEL CAMP DE TARRAGONA

LA CULTURA I LA QUALITAT DE VIDA: ELEMENTS DIFERENCIALS DEL CAMP

Reus, a 25 d'Octubre de 2007

A les 18:55 s'inicia la cinquena jornada monogràfica del Pla Estratègic del Camp de Tarragona titulada "La cultura i la qualitat de vida: elements diferencials del Camp".

Pren la paraula el senyor Jaume Pros, secretari general de CCOO, i dóna la benvinguda als assistents. I també agraeix la seva participació als dos ponents de la taula rodona.

Tot seguit recorda que la jornada d'avui està dedicada a "La cultura i la qualitat de vida: elements diferencials del Camp". Aleshores es pregunta si avui en dia gaudim de qualitat de vida. I respon que possiblement sí, però el difícil serà trobar els motius d'aquesta qualitat de vida. A priori, més diners portarien a millor qualitat de vida, però si tens més diners és perquè tens que treballar més i aleshores no et queda temps lliure per a gaudir d'aquests diners. La idea seria guanyar menys diners treballant menys però això serà una mica difícil. Aleshores el que caldrà fer serà buscar un punt d'equilibri que ha d'estar concensuat per les persones que viuen al Camp. També destaca que és necessari aconseguir la conciliació entre la vida familiar i la vida laboral. I també la incorporació de la dona la món laboral. I afegeix que la nova realitat fa necessària la conciliació. El senyor Pros creu que no s'ha de posar el temps de les persones a disposició del mercat. I afegeix que el Camp de Tarragona ofereix bona oferta cultural. Comenta que en aquest tema cal destacar que actualment l'alcalde de Tarragona ha presentat a Frankfurt la candidatura Tarragona 2016. Potser Tarragona serà la ciutat de la cultura l'any 2016. Tot i que això ara per ara no ho sabem. Però el que sí que hem de saber és com volem que ens vegin des de fora.

A continuació pren la paraula la senyora Carmen Rangil, presidenta del Grup 3 anomenat Cultura i qualitat de vida i explica que tot seguit començarà la taula de debat per tal d'il·lustrar una de les línies estratègiques del Pla Estratègic del Camp de Tarragona que és la qualitat de vida. Afegeix que hi ha algunes coses que han quedat clares en els grups de treball com per exemple que hi ha una manera de fer del Camp de Tarragona que pot arrossegar accions de dinamització del futur del territori. Ella creu que caldrà identificar les situacions que portaran a les actuacions. I les persones del Camp han de ser els eixos d'aquestes dinàmiques. També s'ha vist amb els diversos grups de treball que les característiques de la població del Camp de Tarragona són una població d'edat mitjana, nova presència de nou vinguts, població envellida, forta presència de la dóna, ...

I tot seguit passa a presentar a la primera de les ponents, la senyora Mercè Sala, dient que és doctora en Ciències Econòmiques i Empresarials i que també és presidenta del Consell de Treball Econòmic (CTESC) i Social de Catalunya i presidenta del Consell Social de la Universitat Pompeu Fabra.

A continuació la senyora Mercè Sala comença la seva intervenció explicant que estem en un món molt globalitzat i això te efecte en l'organització de les empreses, sobretot en les manufactures. Això afecta en que cada vegada hi ha més empreses multinacionals. Això porta a que les empreses tenen centres situats a molts països i han redissenyat les seves cadenes de producció. Ella creu que les cadenes logístiques tenen molts importància. Hi ha empreses que triomfen amb la seva cadena logística com per exemple Inditex. També pensa que hi ha sobrecapacitat de producció, és a dir, hi ha més capacitat que capacitat de vendre a diferents llocs. Un exemple d'aquest cas seria SEAT. I creu que això ho porta un creixement del treball als països emergents i moviments migratoris. I afegeix que tot això ha portat a una simplificació de la burocràcia. I també a una crisi de la productivitat. Els països emergents tenen costos de treball baixos i aleshores no els preocupa la productivitat. Als països desenvolupats com els nostres sí que els preocupa la productivitat. Cal fer molts controls de totes classes. Les mateixes multinacionals posen a competir diferents centres entre elles. Això fa que les deslocalitzacions siguin contínues.

La senyora Sala també opina que és important que les estratègies adaptatives s'adequin a les exigències de la competència i els preus. Ella creu que les empreses necessiten treure's el greix. De la seva cadena de producció es queden només amb la cadena principal, i tot l'accessori ho fan fer externament. És a dir, ella creu que cal racionalitzar processos.

A continuació la senyora Sala parla del tema de l'emergència del treball per projectes i comenta que tot això porta a reptes laborals. Explica que les empreses s'han d'organitzar diferent. Ara està de moda la flexi-seguretat, és a dir, la gent d'una certa edat tenen una feina segura i la gent més jove tenen una feina molt inestable i a més són mil euristes.

Ella opina que el treballador d'avui en dia cada vegada més serà el del talent. Són persones que aporten intel·ligència. I les persones intel·ligents volen autogestionar-se i no seguir sempre amb els mateixos procediments. Cal que els empleats es sentin emprenedors. Això significarà noves formes de remunerar.

NO OFICIAL

També comenta que cal reforçar el valor dels principis. Cal haver joc net, capacitat de responsabilitat, integritat, ... Tot això ens porta a que els poders de direcció es dilueixin i que els treballadors intel·ligents, anomenats per algunes persones autoprogramables, passin per diferents departaments dins de l'empresa. Per exemple un economista pot passar pel departament d'administració, de compres, ...

La senyora Sala comenta també que actualment hi ha una descentralització productiva, és a dir, dificultat per als treballadors per saber qui és el seu empleador.

També explica que les empreses donaran als seus treballadors empleabilitat, és a dir, donaran a cada persona la capacitat d'estar empleada contínuament

Tot seguit comenta que si ens mirem la gent als entorns laborals estan apareixent noves tendències, com per exemple que la joventut estima cada vegada més el lleure. També explica que la gent jove té absentisme i que hi ha un nou ús del temps.

Actualment les persones tenen que demostrar a l'empresa que és millor fer la feina bé i ràpid que està moltes hores.

A continuació explica que la relació empresa-persona cada vegada necessita més proximitat i més personalització. Ella creu que cal tenir interessos en la conciliació laboral i familiar. I que això afecta a homes i dones, no només a les dones. I es pregunta com s'ha d'abordar tot això. Ella creu que les empreses no poden comptar amb persones que es dediquen moltes hores com passava abans. La conciliació afecta de manera diferent depenent del gènere, del nivell d'estudis, ... No es el mateix parlar de conciliació en salaris baixos que parlar de conciliació en salaris alts. També es pregunta per què les dones no tenen feines de responsabilitat. I ella creu que això té molt a veure amb el problema de la conciliació.

Tot seguit explica que el Col·legi d'Economistes ha fet una enquesta entre tots els economistes ben qualificats. Se'ls hi preguntava quants economistes tenien flexibilitat a la seva feina. I les dades eren: 45,4% tenen flexibilitat, 32,4% no tenen flexibilitat. 16,1% poden triat horari en la feina, el 8,14% reben ajuts per a la guarderia, ...

La senyora Sala creu que amb el tema de la conciliació encara queda molt per fer. Actualment estan havent lleis bones respecte a aquest tema. El sector públic està donant exemple amb el tema de la conciliació. Les empreses encara tenen per fer. Hi ha empreses que donen beneficis socials (per exemple Nestlé). Hi ha empreses que donen mesures per a que les persones adquireixin nous coneixements, ... Les empreses a les 19:30 tindrien que tancar i tots cap a casa.

També creu que necessitem un lideratge que sàpiga tractar a les persones, conegui les seves preocupacions, ...

Tot seguit planteja la pregunta de què poden fer les persones, les dones, per millorar la seva conciliació. I ella creu que cal anar superant mentalment la mania de que les dones no poden agafar llocs de responsabilitat. A vegades ens manca confiança. Cal aplicar el sentit comú. Les joves dones s'han de dotar de bones logístiques.

I així s'acaba la intervenció de la senyora Mercè Sala.

Tot seguit pren la paraula la senyora Carmen Rangil i agraeix a la senyora Mercè Sala la seva intervenció.

I a continuació presenta a l'altre ponent, el senyor Eduard Miralles, explicant que és llicenciat en Filologia Romànica per la Universitat de Barcelona i que es dedica a la cooperació en temes culturals a la UNESCO, a Amèrica, ...

Tot seguit pren la paraula el senyor Eduard Miralles i diu que està molt content de que l'hagin convidat. A continuació comença la seva intervenció explicant que possiblement hi ha milers de definicions de cultura però que ell es queda amb una que diu: la cultura es aquella manera de posar en joc de com les persones usen temps i espais en uns determinats rituals. En aquest context el món es fa petit i el temps gran . No només hi ha canvis estructurals sinó també hi ha impacte en coses supra-estructurals com la cultura. Ell prefereix parlar de la Memòria o de les Memòries que no pas del patrimoni.

A continuació cita dos llibres d'un escriptor llatino-americà titulats "La cultura es capital" i "La cultura del trabajo". I comenta que abans hi havia persones que no veien massa bé això de la cultura. I posa com a exemple a Adam Smith, el qual parlava dels artistes com els sector improductiu juntament amb els capellans. I també comenta que Keynes no donava importància al fenomen cultural com a fenomen econòmic.

ESBORRANY

Tot seguit diu que respecte a la cultura tenim dues notícies: una bona i l'altra dolenta. La bona seria que la cultura ocupa i ocuparà un lloc central en els processos econòmics. Tot el que fa referència al Valor Afegit, la marca, ... són elements culturals que estan ocupant llocs importants. I la dolenta seria que aquesta centralitat està produint un cert desplaçament dels actors principals tradicionals. Comenta que al Pla Estratègic de Barcelona la cultura ha ocupat un tema central, però la presència dels sectors tradicionals no ha sigut massiva. Ell creu que aquest desencaix té conseqüències i pensa que comencem a estar davant d'unes mostres de deteriorament de l'ecosistema cultural.

A continuació explica que l'entorn d'aquesta problemàtica ha tingut tres tendències. La primera tendència seria la de la cultura com a recurs. Cada vegada més a les estratègies públiques tendeixen a considerar la cultura com una vareta màgica que provoca transformacions en clau de desenvolupament. Una segona tendència tindria a veure amb el tema que si volem captar treballadors amb talent per al territori, és important oferir-los una bona qualitat de vida al territori. I la tercera tendència seria l'estratègia de desenvolupament cultural. Un teòric australià, John Hocks, parla de la cultura com el quart pilar de la sostenibilitat. Aquest teòric creu que per a temes de sostenibilitat, a part de l'Economia, el Medi Ambient i la cohesió social, caldria considerar la cultura.

Tot seguit passa a explicar que les primers polítiques patrimonials estaven orientades a la conservació del patrimoni i actualment s'ha passat a un segon model que es difondre el patrimoni. Ell creu que aquest canvi no ha estat fàcil i pensa que aquest canvi actualment està sotmès a un nou repte que seria utilitzar el patrimoni per a canviar coses.

Pel que fa a aquesta tendència explica que té 7 reptes:

1) Utilitzar el patrimoni com a instrument de generació d'identitat.
2) Utilitzar el patrimoni com una manera d'existir al món, donar-nos a conèixer i explicar als de fora qui som.
3) Cal posar a treballar plegats els creadors contemporanis i el patrimoni.
4) Utilitzar els darrers avenços tecnològics per a presentar el patrimoni.
5) El turisme
6) El patrimoni té unes capacitats per la seva generació de consens, per captar recursos de la iniciativa privada, de la iniciativa europea, ...

7) El patrimoni del futur.

Tot seguit pren la paraula la senyora Carmen Rangil per donar les gràcies al senyor Eduard Miralles per la seva intervenció i demana als assistents que facin les preguntes que creguin oportunes.

A continuació pren la paraula el senyor Agustí Segarra i agraeix als ponents les seves suggerències. Tot seguit comenta que actualment estem en un món nou però amb instruments antics. Ell creu que en la situació actual un dels actius més importants és internet. També comenta que el potencial autoorgantizador de les persones permet disenyar les polítiques des d'un altre punt de vista. Afegeix que el capitalisme que permetria una trajectòria més enriquidora de la societat seria el capitalisme emprenedor, tant de les grans empreses com de les petites empreses. I també diu que les persones cada vegada més han de ser el màxim creatives possible.

Tot seguit pren la paraula el senyor Josep Oliveras i comenta que al Camp de Tarragona no estem en una illa, sinó que estem connectats als territoris veïns. Per tant, ell creu que tot el que fèssim ha d'anar molt lligat. També comenta que la Mercè Sala ha parlat dels treballadors més intel·ligents, però no tothom és intel·ligent. Aleshores es pregunta que caldria fer amb aquestes persones.

A continuació pren la paraula el senyor Josep Maria Piñol i pregunta si podríem parlar d'algun territori que s'hagin fet apostes culturals sense deixar de banda la cultura.

I tot seguit els ponents passen a respondre les preguntes dels assistents. La primera en prendre la paraula és la senyor Mercè Sala per respondre a la pregunta del senyor Josep Oliveras i diu que ella ha pensat en tendències que no es tenen en compte però que existeixen. Afegeix que de bosses sempre n'han hagut. I també comenta que el Consell de Treball Econòmic de Catalunya ha plantejat el tema de la marginalitat. Abans eren pobres els que no menjaven i ara són pobres el que tenen un ingrés anual inferior a 7.000 euros.

A continuació pren la paraula el senyor Eduard Miralles per contestar a la pregunta del senyor Josep Maria Piñol i diu que una de les noves desigualtats és la desigualtat cultural. Ell creu que les polítiques públiques de la cultura no saben resoldre els "anorèixcs culturals" ni els "bulímics culturals".

DOCUMENT

A continuació pren la paraula el senyor Josep Oliveras per dir que cal anar units innovació, memòria, líders i diners.

I ja acabant la jornada, la senyora Carmen Rangil comenta que hi ha dues paraules claus alhora de definir qualitat de vida que serien seguretat i motivació.

I a les 20:30 es dóna per acabada la sessió.

ESBORRANY